

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

8^{ΟΣ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΜΙΜΗ ΣΟΥΛΙΩΤΗ 2019-2020:
«110 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ »

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄

Α΄:ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ ΣΤΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΑ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Α΄1. ΓΥΜΝΑΣΙΟ

- **Ο λόγος ανάγκη της ψυχής, Α΄ Γυμνασίου**
Θεματική ενότητα: Παιδικά – Σχολικά Χρόνια
 - *Όνειρο καλοκαιρινού μεσημεριού* (απόσπασμα), σ. 59Θεματική ενότητα: Λαϊκή Παράδοση και Λογοτεχνία (Με άξονα τα μοιρολόγια)
 - *Επιτάφιος* (απόσπασμα), σ. 89
- **Ο λόγος ανάγκη της ψυχής, Β΄ Γυμνασίου**
Θεματική ενότητα: Λογοτεχνία και Οικολογία
 - «Κουβέντα μ' ένα λουλούδι», σ.33Θεματική ενότητα: Το Ταξίδι στη Λογοτεχνία
 - *Εμβατήριο του Ωκεανού* (απόσπασμα), σ. 138
- **Ο λόγος ανάγκη της ψυχής, Γ΄ Γυμνασίου**
Θεματική ενότητα: Οικουμενικές αξίες και Λογοτεχνία
 - *Αποχαιρετισμός* (απόσπασμα), σ. 77

Α΄2. ΛΥΚΕΙΟ

- **Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, Β΄ Λυκείου**
Ρωμιοσύνη, σ. 234

Ο τόπος μας, σ. 237
Ανυπότακτη πολιτεία, σ. 238
Αυτόπτης μάρτυρας, σ. 242

• **Ανθολογία Νεοελληνικής Ποίησης, Γ΄ Λυκείου**

- *Επιτάφιος*, σ. 196
- *Εμβατήριο του Ωκεανού* (απόσπασμα), σ. 198
- *Ρωμιοσύνη*, σ. 199
- *Αποχαιρετισμός*, σ. 201
- *Ειρήνη*, σ. 209
- *Κυρά των αμπελιών* (απόσπασμα), σ. 210
- «Σχήμα της απουσίας» (απόσπασμα), σ. 212
- *Ημερολόγιο εξορίας II* (απόσπασμα), σ. 213
- *Η έλξη της Γης*, σ. 213
- *Δεκαοκτώ λιανοτράγουδα της πικρής πατρίδας*, σ. 213
- *Ύμνος και θρήνος για την Κύπρο*, σ. 214

• **Νεοελληνική Λογοτεχνία Γ΄ Γενικού Λυκείου** (Θεωρητική Κατεύθυνση)

- *Η Σονάτα του Σεληνόφωτος* σ. 33

ΜΕΡΟΣ Β΄

Β΄. ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ *ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙΟ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΑΓΙΩΝ* ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

Το εικονοστάσιό μου

Ποιος λέει πώς δεν αξίζει η ζωή; Τυφλοί, τυφλοί, θεόστραβοι. Ποιος απειλεί τη ζωή; Φονιάδες, φονιάδες. Μια μέρα θα τα πούμε απ' την καλή. Θα τα πούμε. Όσο περνάν τα χρόνια πολλά πράγματα ξεχνάμε, πολλά ουσιαστικότερα μαθαίνουμε ώς την απέραντη άγνοια της αθωότητας. Ένα σπασμένο τζάμι λάμπει, σου μιλάει. Βγάζουν φύλλα τα παλιά δέντρα. Τις νύχτες πάλι τα μικρά συνομήλικά μας άστρα μάς λένε αλλιώς τις κοινές μας ιστορίες, παίζουν σαν συμμαθητές μας του δημοτικού σχολείου, κάνουν σκανταλιές, σοβαρεύονται, μας κοιτάνε στα μάτια, μας μελετούν, τα μελετάμε, και ξαφνικά μας βάζουνε τρικλοποδιές, πέφτουμε μπρούμυτα στο χώμα, αφουγκραζόμαστε τις ρίζες της βλάστησης και τ' άστρα μάς τρίβουν την πλάτη μητρικά με τα δάχτυλά τους. Μια μεθυσμένη θλίψη μάς ανασηκώνει. Κοιτάμε πάνω, κάτω, ολόγυρα. Κατάφωτο άδειο. Κι εκεί που λες «αδειάζω» κι η ελευθερία του κενού σε παίρνει, μονομιάς νιώθεις το εξαίσιο βάρος μιας τρομερής ανεξάντλητης πληρότητας. Κι αρχίζεις πάλι να δουλεύεις (πότε σταμάτησες;), να γράφεις 10, 15, 20 ώρες την ημέρα, μη και χαθεί τίποτα, κι είσαι μονάχα στην αρχή, και δεν υπάρχει τέλος, δεν μπορείς ν' αδειάσεις, να δώσεις το όλα, να δοθείς. Νέες μορφές αναδύονται σκιώδεις απ' τα βάθη μιας μνήμης πριν, μέσα και μετά την ιστορία, και σου ζητούν να υπάρξουν, να υπάρξεις μαζί τους, ν' αγιάσεις μαζί τους, όπως αγίασε προχτές ο Βαγγέλης. Και δεν είναι μονάχα οι Μάρτυρες που αγίασαν με τις ίδιες τους τις πράξεις [...] αλλά και οι άλλοι, οι ανώνυμοι, οι αφανείς, οι ταπεινόφρονες, οι σπιτίσιοι, με μικρές θυσίες σιωπής, εγκαρτέρησης ή και υποταγής, ή

και μοναχικής εξαγρίωσης, και μου είναι ανάγκη να τους εικονίσω, να τους τοποθετήσω στο εικονοστάσιο των ταπεινών ανωνύμων Αγίων μαζί με τη μητέρα μου, τη θεία Όλγα, τη θεία Ευγενία, τον Πέτρο, τη Μάρθα, τη Μαρία, τον Λευτέρη, τον Τέλη, τον Αλέκο, τον κυρ Κώστα, τον θείο Αναξαγόρα, τον Πανούση, την κυρά-Σμαράγδω, τον Βαγγέλη, την Ανθούλα, να καίω ακοίμητη μπροστά τους την καντήλα του λαδιού, να τους ονοματίζω μ' ευλάβεια έναν έναν στην προσευχή μου, κι έχω κι άλλα εικονίσματα πλήθος να κρεμάσω κατάντικρυ στη ματαιότητα. Κι αν μ' αξιώσει, όπως λένε, ο Θεός, κι η ζωή μου χαρίσει ακόμα λίγους χρόνους, λέω να συνεχίσω (όχι να συμπληρώσω και να ολοκληρώσω), να συνεχίσω το Εικονοστάσιό μου των Ανωνύμων Αγίων. Η ακοή μου, κάποτε απελπισμένη, ψάχνει τον αέρα, τη σιωπή, τους κανονιοβολισμούς, ψάχνει για μια κ α τ ά φ α σ η. Το στόμα μου ψάχνει για ένα γνήσιο μεγάλο ε υ χ α ρ ι σ τ ώ. Κάθουμαι, λοιπόν, εδώ, αντίκρυ στην μπαλκονόπορτα, ανοιχτή προς την Πάρνηθα, μ' ένα σανίδι στα γόνατά μου, και πάνω στο σανίδι τ' άσπρα χαρτιά, ένας γέροντας με τους χαρταϊτούς, και θυμάμαι, ονειρεύομαι, στοχάζομαι, φαντάζομαι, μαντεύω, προφητεύω (ναι, προφητεύω, κι ας είναι φουσκωμένα απ' την κακοπάθια τούτη η λέξη), σωπαίνω και γράφω, γράφω, ό χ ι μ ο ν ά χ α γ ι α σ έ ν α και για μένα, κι ούτε ξέρω για ποιους και πόσους ανθρώπους, για ποιους και πόσους αιώνες, γράφω, καλλιγράφω με προσοχή και κατάνυξη παλιού ερημίτη, γράφω ο «πολυγράφος», ο ακόρεστος που μόλις τώρα προφέρει τις πρώτες του λέξεις και τις ακούει και θαυμάζει τι κόσμοι κρύβονται πίσω τους, τι θησαυρούς τού ανοίγουν, –κι αχ, με πονάει η γλώσσα μου απ' την ευτυχία της γ λ ώ σ σ α ς, μελώνει το πικρό μου σάλιο, το καταπίνω, τρέφομαι, μα ποτέ ποτέ δεν χορταίνω. Ε υ χ α ρ ι σ τ ώ, είπα.

ΑΘΗΝΑ, 5.IV.84

Γιάννης Ρίτσος, *Εικονοστάσιο ανωνύμων Αγίων*, τόμ. 6: *Όχι μονάχα για σένα*, Αθήνα, Κέδρος, 1985, σσ. 130-132.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

Γ΄: ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΛΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟ

Γ1. Γιώργος Βαφόπουλος (1903-1996)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΕΛΚΟΜΕΝΟΣ

Μήνυμα στο Γιάννη Ρίτσο

(απόσπασμα)

[...]

Ποιητή, τη νύχτια τούτην ώρα, απ' τον εξώστη
της μοναξιάς μου, της ολοδικής μου μοναξιάς,
που είναι ίσως η μόνη δύναμη που μου έχει μείνει,
μπορώ το μήνυμά μου να σου στείλω,
πάνω απ' το μολυσμένο κύμα του Θερμαϊκού,
δίχως τον κίνδυνο απ' τη ρύπανση των «αποβλήτων».

Ακόμα και το χέρι μου μπορώ ν' απλώσω,

πάνω απ' την αντικρινή κορφή του Ολύμπου,
καθώς υψώνεται κι αυτή στην άγρια μοναξιά της,
για να ψαύσω τη σκληρή πέτρα της Μονεμβασιάς,
που είναι τώρα και της δικής σου μοναξιάς η πέτρα.

Γιατί κι εσύ, στίχο το στίχο κτίζοντας
την Ποίηση, που ταυτίσθηκε με τη ζωή σου,
έκτισες και τη μοναξιά σου «ανεπαισθήτως»,
έστω και μες στη σύναξη του πλήθους,
όπου μοίρασες το ψωμί και το κρασί σου.

[...]

Ποιητή, τώρα πια που έχω μείνει δίχως αδελφούς,
δίχως δεσμούς και δεσμά, στη μόνωσή μου τούτη,
δεν είναι αδυναμία, αλλά παρηγοριά να νιώθω,
πως ακόμα απ' το βράχο της Μονεμβασιάς μπορώ
να δέχομαι το μήνυμα του Γιάννη Ρίτσου.

[...]

Τα επιγενόμενα, Θεσσαλονίκη, 1977. Και στον συγκεντρωτικό τόμο: Γιώργος Βαφόπουλος, *Άπαντα τα ποιητικά*. Θεσσαλονίκη, Παρατηρητής, 1990.
http://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/anthology/mythology/browse.html?text_id=66

Γ2. Ν. Βρεττάκος (1912-1991)

ΑΠΟΚΡΙΣΗ

Στον Γιάννη Ρίτσο

Ήμουνα σε κρεβάτι ξένο αλλά αδελφικό
σ' ένα νοσοκομείο της Σικελίας, απ' όπου
κοιτώντας έναν ουρανό χωρίς χελιδόνι,
έμαθα για το γράμμα σου κ' είπα πως είναι ωραίο
να αναχωρείς ακούγοντας αηδόνια να σου τραγουδάνε,
αυτά τ' αηδόνια που γεννιούνται στην Ελλάδα,
όταν δεν καίγεται απ' τα δάση της κι όταν καίγεται πάλι
από τη στάχτη κι απ' τις πέτρες της. Στην Ελλάδα που είναι
τ' άστρα της μουσικά και ακούγονται,
που οι θάλασσές της σου γιομίζουνε τις φλέβες
ένθεο άλας, θρύψαλα φωτός και θρύψαλα ήχων
απ' την αιωνιότητα.

Και τότε, Γιάννη,
πρόσεξα πως οι μοσχοϊτιές, που άνθιζαν ανάμεσα
ζεφύρων του Λακωνικού, έπνεαν και σκεπάζαν
με το άρωμά τους την Ευρώπη. Κ' είπα τότες
βλέποντας τον κοινό μας ήλιο που μ' επισκεπτόταν
μόνος προς μόνον, αποθέτοντας
μια χρυσή δέσμη στο σεντόνι μου,
ότι το δυνατότερο πράγμα σ' αυτόν τον κόσμο
δεν είναι όπως νομίζουμε ο θάνατος. Είναι η αγάπη.
Γιατί και ο ήλιος δεν θα υπήρχε αν έλειπε
απ' το σύμπαν των εσχατιών η έλξη
από το κέντρο του. Γιατί αρμονία σε όλα,
απ' τα μικρά ως τα μέγιστα, από το ταπεινό
γεράνι του νοσοκομείου, σε ολόκληρο
το φάσμα της δημιουργίας, ίσον αγάπη.

Κ' είπα

γι' αυτό πως το λαμπρότερο πράγμα σ' αυτόν τον κόσμο
δεν είναι όπως νομίζουμε ο ήλιος. Είναι η αγάπη.

«Απόκριση», *Σικελικά ποιήματα*, εκδ. Αστρολάβος/Ευθύνη, 1990.

Γ3. Δημήτρης Κοσμόπουλος (1964-)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ, ΕΛΚΟΜΕΝΟΣ

Βράδυ της 11^{ης} Νοεμβρίου 1990

Μέσα στα σπλήαια του στήθους σου, στις πέτρινες καμμένες οροφές, πετούσες μαζί με
τα κυνηγημένα αγριοπερίστερα, διψώντας το αταξικό γαλάζιο όταν, οι τα φαιά
φορούντες, μην έχοντας, δήθεν, προσέξει τις γδαρμένες σου πατούσες πετροβόλουν
την ψυχή σου κι έκαναν το κορμί σου καναβάτσο.

Ύστερα είτανε κι οι πεθαμένοι, που σου ανάβανε την νύχτα το λυχνάρι εκεί, στο
σιδερένιο του σανατορίου κρεββάτι ή στο κρύο της σκηνής κι έρχονταν με σπασμένα
αγάλματα, με εικόνες Αγίων και των κρεμασμένων το σκοινί να σου ανοίξουν τόπο, να
φανεί η Μητέρα, να σου πλύνει τις ουλές, στο φεγγάρι.

Τώρα γυρίζεις τα αδιανόητα μάτια στο πολύαστρο ταβάνι και μουρμουρίζεις σε άρρητη γλώσσα χάριτος, όλο το φως καθώς, διάφανη η Μητέρα, κατεβαίνει πάλι κι ο Ελκόμενος Χριστός,

της βάζει, στα χλωμά της χέρια, πασχαλιές τα ποιήματα που δεν θα γράφεις πια, γιατί θα ζεις, με τα ξερά δαφνόφυλλα του Κάλβου στρώμα. Πέφτει όλο το μαύρο που πολέμησες με την φωνή σου. Το γυαλί του χρόνου γίνεται καθρέφτης

Να βλέπουνε την γύμνια τους θανατερή, οι απόφοιτοι της Οξφόρδης και του Χάρβαρντ Φραγκοφορεμένοι σχολών φιλελλήνων– όσοι, όταν χρειάσθηκε να πας στο Στάλινγκραντ κουβαλώντας ψωμί και νερό στους στρατιώτες, αλυχτούσαν (Ακόμη αλυχτάν).

Κατόπιν εορτής, Αθήνα, Ερατώ, 2014.

Γ4. Δώρος Λοΐζου (1944-1974)

ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟ

Είναι μια ύπαρξη απλή,
όλο αίμα και φως,
που κατεβαίνει βαθιά από τους Γαλαξίες
και σκεπάζει το άπειρο
με μια ευαίσθητη διάφανη μελωδία,
που δεν είναι ούτε θεϊκιά ούτε ανθρώπινη.
Ποιητή, ποιητή,
αθεράπευτε εραστή της αθανασίας,
μέσα από τα δάκρυά σου
 θ' ανατείλει ο ήλιος της λευτεριάς
μέσα από τις φλέβες σου
 θα αναβλύσουν χαμόγελα
στις παρυφές της αγωνίας σου
 θα φυτρώσουν ηλιοτρόπια.

Ποιητή, ποιητή,
Αγαπημένο πρωτοσυντρόφι του Χριστού
ο πυρετός σου θα λιώσει τους πάγους
και τα καράβια μας ελεύθερα
θα αρμενίσουν και πάλι το Αιγαίο.

Δώρος Λοΐζου, Ψωμί και ελευθερία, Αθήνα, Κέδρος, 1974, σ. 60.

Γ5. Αντώνης Πιλλάς (1950-)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΙΤΣΟΣ

Θαρρώ πως ο ποιητής Ιωάννης Ρίτσος
στον στόλο ανάμεσα και τις αστραφτερές

στρατιές των στίχων του,
μέσα στις τόσες επευφημίες του πλήθους
κι ανάμεσα σε τόσους στίχους του
ντυμένους με τη θούρια μουσική του Θοδωράκη,
ήτανε πάντα ένας άνθρωπος μοναχικός.
Επέστρεφε συνέχεια στο γκρεμισμένο πατρικό του
πάνω στον βράχο της Μονεμβασιάς
με το βαθύ φεγγάρι και τις ολόφωτες
τις φεγγαρόστρατες του Μυρτώου πελάγους.
Πώς θα 'τανε, εξάλλου, ποιητής
μοναχικός αν δεν ήταν
και χαρμολυπημένος;

Στον βράχο επάνω της Μονεμβασιάς
έζησε νύχτες πάνω σε νύχτες ξάγρυπνος,
κυνηγημένος από λέξεις,
κραυγές-σιωπές, κραυγές-απέραντες σιωπές
εκτελεσμένων και μελλοθανάτων,
σιωπές βαθιές απ' όνειρα τραυματισμένα,
κυνηγημένος από ηφαιστειώδεις αργόσβηστες κραυγές
επαναστάσεων που ανεπανόρθωτα έχουνε γεράσει.

Κυπριακή Εστία 2 (Ιαν.-Ιούλ. 2019) 17.

Γ6. Μαρία Πολυδούρη (1902-1930)

ΘΥΣΙΑ
Στον κ. Γιάννη Ρίσο

Καρδιά μου, τούτη η ώρα εδώ που εστάθη
με μια δεσποτική γαλήνη, κάτι
έχει βαρύ, μ' αγγίζει σαν το μάτι
του άγριου μοιραίου που λάθεψα πως χάθη.

Ο λογισμός μου τώρα αδυνατίζει
και σκύβει σαν ο ένοχος μπροστά σου.
Καμιά φωνή να μου φωνάζει, στάσου.
Ούτε μια ελπίδα, εντός μου να φωτίζει.

Και δεν αντέχω, θα τ' ακούσεις όλα,
τίποτα δεν εσκέπασεν η λήθη.
Θα σου τα πω σαν ένα παραμύθι
καρδιά μου ερημική κι ονειροπόλα.

Κοίταξε το βραδάκι αυτό που κλείνει
τόση γαλήνη κι όταν αντικρίζει

τον κάμπο είναι σα χάδι, δε δροσίζει
όμως, μια νοσταλγία μέσα μας χύνει...

Μαντεύω απ' τη γαλήνη σου τι θλίψη
πικρή σε τρώει φτωχή καρδιά μου κι έρμη.
Της ύπαρξής σου σου 'κλεψαν τη θέρμη
κι η δρόσο του καημού σου 'χει απολείπει.

Λουλούδι που το φως σ' είχε αγαπήσει
έμεινες μοναχά με τη λαχτάρα,
που αργά γίνηκε φλόγα και κατάρα
τίποτε πια 'πό σε να μην αφήσει.

Είδα το φως αυτό να λιγοστεύει
τότε και σένα αγάλια να χλωμαίνεις.
Σου είπα, θυμάσαι; Πρέπει να υπομένεις
και σου 'δειξα τη σκέψη που πιστεύει.

Ήταν ωραία κάποτε, θυμάσαι;
Την εκαμάρωσες και συ, καρδιά μου.
Αχ, η αρμονία πώς όρμησε βαθιά μου
τότε. Μα σε είδα πάλι να λυπάσαι...

Τώρα, για σένα είναι όλα τελειωμένα.
Και τη στερνή πνοούλα έχεις αφήσει.
Η σκέψη μου που μάταια έχει ανθίσει
μαδάει σε νεκράνθια σπαραγμένα.

Μαρία Πολυδούρη, *Άπαντα*, Αθήνα, εκδ. Αστέρι, 1982, σσ. 79-81.

Γ7. Φερεϋντούν Φαριάντ (1949-2012)

ΣΤΑ ΟΓΔΟΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

Ογδόντα σκαλοπάτια ανέβηκε ψηλά
διδάσκοντας τα ουράνια να πετάνε.
Προτού πεθάνει δίδαξε στον κόσμο
την αθανασία—

Η ποίηση είχε τ' όνομά του
και τ' όνομά του η ποίηση ήταν.

Ογδόντα σκαλοπάτια ανέβηκε στον ουρανό
και πάνω στο ύψος εδίδαξε το ύψος,
προτού να σβήσει
εδίδαξε το φως στ' αστέρια—

Το ύψος είχε τ' όνομά του
και τ' όνομά του το ύψος ήταν.

Ο ουρανός
ένα πουλί τώρα–
έχει ανεβάσει
τα ογδόντα χιλιάδες άστρα των στίχων του
απ' τα πανάρχαια σκαλοπάτια
του γαλαξία
για να μετάσχει στην τελετή
της μεγάλης μέρας
της ποίησης.

Αρχάγγελος της ποίησης–
έβγαλε ένα γαλάζιο φτερό
απ' τις φτερούγες του
κι έγραψε πάνω σ' όλη τη γη
τη «Ρωμιοσύνη».

Νέα Εστία 1547 (Χριστούγεννα 1991) 10.

Γ8. Λύντια Σκάλκου

ΧΑΡΑΖΩ ΤΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΣΟΥ
Στον Γιάννη Ρίτσο

Εδώ! Σ' αυτή την πέτρα χωρίς όνομα
θα γράψω τ' όνομά σου
θα πω το άρωμά σου
να γίνω πάλι άνθρωπος.

Εδώ! Σ' αυτό το πεύκο που στον ίσκιο του
οι στίχοι σου ακουμπάνε
οι ώρες ξαγρυπνάνε
φτιάχνουν αινίγματα.

Εδώ σ' αυτόν το δρόμο που λαχάνιασε
να τρέχει μέσ' στη σκόνη
η λέξη μας μαλώνει
που την ξεχάσαμε.

Εδώ! Θα περιμένω το τραγούδι σου
στο γύρισμα του ανέμου
Μεγάλε αδερφέ μου
κι ωραίε δάσκαλε.

Όσους σε πλήγωσαν τους μάλωσα
έδειξα την πληγή σου
ν' αγγίξει η μουσική σου
τα φυλλοκάρδια τους.

Εδώ! Που παίζει ο άνθρωπος πεντόβολα
με τη φθορά που τον τρομάζει
εσένα σου ετοιμάζει
παλάτι η αιωνιότητα.

Neuf poètes Grecs de Montréal, Centre d' études néo-helléniques de l' université de Montréal, 2017, σ. 104